

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 lutego 2016 roku w sprawie z powództwa M. M. przeciwko B. Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, Sąd Rejonowy w Łowiczu pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy - nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Łowiczu dnia 27 sierpnia 2003r. w sprawie sygn. akt INc 406/03 zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem tego sądu z dnia

16 listopada 2009r. w sprawie sygn. akt ICo 1178/09 w części obejmującej przedawnione odsetki ustawowe od należności głównej w kwocie 5 170,02 złotych za okres od dnia 07 maja 2004r. do dnia 09 listopada 2006r. i za okres od dnia 05 sierpnia 2010r. do dnia 08 września 2015r. - w wysokości 3 005, 72 złotych (pkt.1), oddalając powództwo w pozostałej części (pkt.2); zasądził od B. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz M. M. kwotę 145,50 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych (pkt. 3) oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego (pkt. 4).

Apelacje od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w zakresie pkt. 2 oddalającego powództwo co do odsetek ustawowych od kwoty 5.170,02 zł za okres od dnia 28 sierpnia 2003 roku do dnia 6 maja 2004 roku (w wysokości 440,12) oraz od dnia 10 listopada 2006 roku do dnia 4 sierpnia 2010 roku (w wysokości 2.347,26 zł). Zaskarżonemu w tej części wyrokowi powód zarzucił:

1. naruszenie art. 124 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuwzględnieniu, iż po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo;
2. naruszenie art. 213 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuwzględnieniu, iż Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa;
3. naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzekania, jak również dokonanie przez ten Sąd ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiale dowodowym oraz sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności przez błędne przyjęcie, iż nie uległy przedawnieniu odsetki ustawowe od kwoty 5.170,02 za okres od dnia 28 sierpnia 2003 roku do dnia 6 maja 2004 roku (w wysokości 440,12 zł) oraz od dnia 10 listopada 2006 roku do dnia 4 sierpnia 2010 roku (w wysokości 2.347,26 zł).

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez pozbawienie w stosunku do powódki M. M., wykonalności tytułu wykonawczego w postaci Nakazu Zapłaty Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 27 sierpnia 2003 roku o sygn. akt I Nc 406/03, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sadu Rejonowego w Łowiczu z dnia 16 listopada oraz zasądzenie od pozwanej spółki na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja była zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia w kierunku w niej postulowanym.

Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne i uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Przede wszystkim zarzuty apelacji dotyczyły naruszenia norm prawa procesowego, tj. art. 124 § 1 k.p.c., art. 213 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., które sprowadzały się do wykazania błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż odsetki ustawowe od kwoty 5.170,02 zł za okres od dnia 28 sierpnia 2003 roku do dnia 6 maja 2004 roku (w wysokości

440,12 zł) oraz od dnia 10 listopada 2006 roku do dnia 4 sierpnia 2010 roku (w wysokości 2.347,26 zł) nie uległy przedawnieniu. Sąd Okręgowy ograniczył się jedynie do tych zarzutów, które skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim Sąd I instancji trafnie przyjął, że odsetki od należności zasądzonych nakazem zapłaty w sprawie I Nc 406/03 podlegały trzyletniemu przedawnieniu w okresie począwszy od dnia następnego po wydaniu nakazu zapłaty, tj. od dnia 28 sierpnia 2003 roku. O ile również Sąd słusznie ustalił, że w czasie biegu terminu przedawnienia dochodziło do zdarzeń skutkujących jego przerwaniem, to niewątpliwie przez niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 124 § 1 k.p.c. błędnie uznał, iż przedawnieniu uległy odsetki jedynie za okres od 7 maja 2004 roku do dnia 9 listopada 2006 roku oraz za okres od dnia 5 sierpnia 2010 roku do dnia 8 września 2015 roku.

Zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.p.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.). Zatem przedawnienie może ulegać wielokrotnemu przerywaniu przez czynności wymienione w art. 123 k.p.c. tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie i zawsze z tym samym skutkiem powodującym rozpoczęcie biegu na nowo, to znaczy zawsze od początku, tak jakby do chwili przerwania nie biegło. Zasadą jest, że po przerwaniu biegu przedawnienia roszczenie przedawnia się w tym samym co dotychczas (właściwym dla danego rodzaju roszczeń) terminie, a bieg tego terminu rozpoczyna się w dniu, w którym nastąpiło zdarzenie przerywające wcześniejszy bieg przedawnienia. Każdy więc wniosek o nadanie klauzuli wykonalności, wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia, a nawet umorzenie postępowania egzekucyjnego oznacza, że od daty jego uprawomocnienia się rozpoczyna się kolejny trzyletni termin. Po każdej przerwie terminu przedawnienia biegnie on na nowo.

Niekwestionowaną okolicznością jest to, że pozwany ostatecznie w dniu 8 września 2015 roku złożył wniosek o wszczęcie egzekucji wobec powódki. Tym samym nie ulega wątpliwości, iż wszystkie odsetki za opóźnienie wynikające z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 27 sierpnia 2003 roku o sygn. akt I Nc 406/03, które powstały po uprawomocnieniu się orzeczenia, dla których bieg rozpoczął się na 3 lata przed ostatnim przerwaniem biegu przedawnienia, tj. 9 września 2015 roku uległy przedawnieniu. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność jego wielokrotnego przerywania. Należy zgodzić się ze stanowiskiem apelującej, iż nie jest możliwym, aby istniały nieprzedawnione odsetki za opóźnienie za rok 2008 czy 2009, gdyż odsetki za ten okres przedawniły się z dniem 5 sierpnia 2013 roku, tj. wraz z upływem 3 lat od uprawomocnienia się postanowienia Komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Trafny był także zarzut naruszenia art. 213 § 2 k.p.c. polegający na nieuwzględnieniu faktu, iż strona pozwana w odpowiedzi na pozew z dnia 7 grudnia 2015 roku uznała powództwo części dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5.170,02 zł od dnia 28 sierpnia 2003 roku do dnia 16 lutego 2008 roku i w tym zakresie Sąd był związany uznaniem powództwa.

Wskazać także należy, że orzeczenie Sądu I instancji pozbawiające tytuł wykonawczy w części obejmującej przedawnione odsetki ustawowe od należności głównej do dnia

8 września 2015 roku nastąpiło z naruszeniem przepisu art. 321 k.p.c. Jednak wobec braku apelacji strony pozwanej w tym zakresie, Sąd Okręgowy nie był uprawniony, aby z urzędu stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się "zwykłego" (niepowodującego nieważności postępowania) uchybienia procesowego, to jest naruszenia art. 321 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony w pkt. 2 wyrok w ten sposób, że pozbawił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Łowiczu dnia 27 sierpnia 2003r. w sprawie sygn. akt I Nc 406/03 zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem tego sądu z dnia 16 listopada 2009r. w sprawie sygn. akt I Co 1178/09 dodatkowo w części obejmującej przedawnione odsetki ustawowe od należności głównej w kwocie 5 170,02 złotych za okres 28 sierpnia 2003 roku do dnia 6 maja 2004 roku oraz za okres od 10 listopada 2006 roku do dnia 4 sierpnia 2010 roku.

Zmiana wyroku w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji. O kosztach tych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę 145,50 złotych podwyższył do kwoty 1.508 złotych, która objęła kwotę 291 zł tytułem opłaty od pozwu, kwotę 1.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustaloną na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013.490 j.t.) w zw. z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804) oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Tym samym pkt. 4 wyroku podlegał uchyleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz M. M. kwotę 1 340 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na które złożyły się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 140 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 1.200 zł ustalonej na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 pkt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).